

Ο αντιναύρχος Αλφρέδος Λεοντόπουλος

Ο υποναύρχος Αλφρέδος Λεοντόπουλος, που διετέλεσε υπαρχηγός του Γενικού Επιτελείου Ναυτικού την περίοδο 14/10/1946-02/02/1947, γεννήθηκε στα Αροάνεια Καλαβρύτων, στις 20.12.1893 και πέθανε στην Αθήνα στις 20. 6.1984.

Ο Αλφρέδος Λεοντόπουλος απόστρατος πια, μετά από ένα ατύχημα που είχε με τη γυναίκα του, την περίοδο 1948-1952 έμενε μόνος στον Πόρο, σε μια βίλα που είχε στο Μεγάλο Νεώριο, στον επόμενο κάβο μετά του μετά τη βίλα Διαντόπουλου, λίγο πριν το Ρωσικό ναύσταθμο. Τη βίλα την είχε μαζί με τον στρατηγό αδελφό του. Παιδιά δεν είχε κανέναν από τους δύο κι έτσι σήμερα τη βίλα που υπάρχει ακόμη την έχουν τα εξ Αερικής ανίψια τους. Τη δεκαετία του 1970 που η βίλα ήταν σχεδόν εγκαταλειμμένη η αυλή της γινόταν τόπος συνάντησης και διασκέδασης της νεολαίας του Πόρου αγοριών και κοριτσιών, που πήγαιναν εκεί με βάρκες. Κάποια φορά όπως θυμάται ο διευθυντής της Χατζοπουλείου βιβλιοθήκης Πόρου κ. Γιάννης Μανιάτης είχε γίνει κρουψώνα προϊόντων μεγάλης ληστείας - διάρρηξης στον Πόρο.

Κάθε μέρα ο ναύαρχος κατέβαινε περπατώντας στην ταβέρνα του Θόδωρου Κουλούρη -κάτω από το ξενοδοχείο του Μάνεση με την εξέδρα-. Το βράδυ τον γύριζαν με βενζινάκατο /ΠΑΚ/ ναύτες του Προγυμναστηρίου με εντολή του διοικητή. Ήταν ιδιαίτερα συμπαθής στους Ποριώτες και έκανε παρέα με πολλούς, διαφόρων ηλικιών. Ιδιαίτερη παρέα έκανε ο ναύαρχος με τον τότε δήμαρχο Πόρου ναύαχο Χατζηλουκά. Κατά κάποιους ήταν άνθρωποι δύσκολοι στις σχέσεις τους ιδιαίτερα ο στρατηγός. Μάλλον πρέπει να ήταν επιλεκτικοί. Τα τελευταία χρόνια η βίλα είχε σχεδόν καταστραφεί αλλά επισκευάστηκε.

Βιογραφικά στοιχεία

Εισήλθε στη Σ.Ν.Δ. στις 14.10.1908 και αποφοίτησε στις 19.07.1912 ως μάχιμος Σημαιοφόρος. Προήχθη σε Ανθυποπλοίαρχο στις 25.07.1913, σε Υποπλοίαρχο στις 21.05.1916 και σε Υποπλοίαρχο Α' Τάξης στις 19.07.1916 (αναδρομικά από τις 21.05.1916). Την 01.10.1916, προσχώρησε στην Εθνική Άμυνα και κατέφυγε στη Θεσσαλονίκη. Στις 25.06.1920, προήχθη σε Πλωτάρχη. Στις 29.06.1922, μετά τη Μεταπολίτευση του Νοεμβρίου του 1920, τέθηκε σε διαθεσιμότητα από την οποία ανακλήθηκε στις 15.09.1922, ύστερα από την Επανάσταση του Σεπτεμβρίου του 1922. Ακολούθως, προήχθη σε Αντιπλοίαρχο στις 26.01.1926, σε Πλοίαρχο στις 09.09.1935 και σε Υποναύαρχο στις 13.02.1945 (αναδρομικά από τις 06.05.1943), αποστρατεύθηκε δε στις 02.01.1946 ως Αντιναύαρχος ε.α. Στις 05.10.1946, επαναφέρθηκε στη μόνιμη υπηρεσία ως μηδέποτε αποστρατευθείς και στις 31.08.1949 αποστρατεύθηκε, οριστικά, ως Αντιναύαρχος ε.α.

Φοίτησε στη Ναυτική Σχολή Πολέμου (1925- 1926) και έλαβε Πτυχίο Εξειδίκευσης Επιτελούς.

Υπηρέτησε σε πλοία επιφάνειας, καθώς και σε επιτελικές και διοικητικές θέσεις.

Κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους, υπηρέτησε στο θωρηκτό ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΩΦ και έλαβε μέρος στις ναυμαχίες της Έλλης (03.12.1912) και της Λήμνου (05.01.1913), καθώς και στις λοιπές πολεμικές επιχειρήσεις, περιλαμβανομένης της απελευθέρωσης της Λήμνου (08.10.1912), της Ίμβρου (18.10.1912), της Σαμοθράκης (19.10.1912), της Τενέδου (24.10.1912) , της Χερσονήσου του Άθω (02.11.1912) , της Λέσβου (Νοέμβριος 1912), της Καβάλας (26.06.1913) και του Δεδεαγάτς (σημ. Αλεξανδρούπολης, 11.07.1913).

Ακολούθως, διατέλεσε Κυβερνήτης του τορπιλοβόλου ΘΕΤΙΣ (1917, Υποπλοίαρχος Α' Τάξης) και έλαβε μέρος στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ως Κυβερνήτης του τορπιλοβόλου ΑΙΓΛΗ (1917, Υποπλοίαρχος Α' Τάξης), στις δε 19.04.1918, του εκφράστηκε η ζητήρα ευαρέσκεια του Υπουργού των Ναυτικών για: την γενναιότητα και δραστηριότητα μεθ' ης ενήργησε την καταδίωξιν εμφανισθέντος την 8ην Απριλίου 1918 υποβρυχίου.

Κατόπιν, ως Πλωτάρχης, διατέλεσε Κυβερνήτης των αντιτορπιλικών ΛΟΓΧΗ (1922) , ΒΕΛΟΣ (1922-1923) και ΘΥΕΛΛΑ (1923) και, ως Αντιπλοίαρχος, Διοικητής του Κεντρικού Προγυμναστηρίου (1926-1927), Διοικητής της Σχολής Υπαξιωματικών Μηχανικών, παράλληλα δε, Κυβερνήτης του πλωτού συνεργείου ΗΨΑΙΣΤΟΣ (1929-

1930), Κυβερνήτης των αντιτορπιλικών ΛΕΩΝ (1930- 1931) και ΣΦΕΝΔΟΝΗ (1931), του ελαφρού καταδρομικού ΕΛΛΗ (1931) και των αντιτορπιλικών ΥΔΡΑ (1935).

Μετά την προαγωγή του σε Πλοίαρχο, υπηρέτησε ως Κυβερνήτης του αντιτορπιλικού ΛΕΩΝ, συγχρόνως δε, Διοικητής τη Β' Μοίρας Αντιτορπιλικών (1935-1936.), εκ νέου του ελαφρού καταδρομικού ΕΛΛΗ (1936), Διευθυντής Προσωπικού του Ναυστάθμου Σαλαμίνας (1936-1938), Διευθυντής Διοίκησης του Υπουργείου των Ναυτικών (1938-1939), και Κυβερνήτης του αντιτορπιλικού ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ και, συγχρόνως, Διοικητής τη Α' Μοίρας Αντιτορπιλικών (1939-1941).

Με αυτή την τελευταία ιδιότητα, έλαβε μέρος στον Ελληνο-ιταλικό και τον Ελληνο-γερμανικό Πόλεμο, μετέχοντας στις ναυτικές επιχειρήσεις εκείνης της περιόδου, περιλαμβανομένων της πρώτης και της τρίτης επιδρομικής ενέργειας στο Στενό του Οτράντο (Νοέμβριος 1940 και Ιανουάριος 1941).

Στα τέλη Απριλίου του 1941, λίγες μέρες πριν από την είσοδο των Γερμανών στην Αθήνα, ακολούθησε το Στόλο κατά την αποδημία του στη Μέση Ανατολή με το ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ .

Ακολούθως, ως Πλοίαρχος, διατέλεσε Ανώτερος Επόπτης Εμπορικής Ναυτιλίας στο Πορτ Σάϊδ (1941) και Ναυτικός Ακόλουθος Ουάσινγκτον 1941-1945).

Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ως Υποναύαρχος, ανέλαβε καθήκοντα Υπαρχηγού ΓΕΝ (1946), Αρχηγού ΓΕΝ (1946-1947), Αρχηγού Ναυτικής Εκπαίδευσης (1947) και Αρχηγού Ναυτικών Διοικήσεων (1947 και 1947- 1949).

Το 1947, υπήρξε μέλος του Συμβουλίου Αποσυμφόρησης Στελεχών του Ναυτικού (1947, Υποναύαρχος).

Χρημάτισε Μέλος της Επιτροπής Ολυμπιακών Αγώνων της Ελλάδος (1935- 1936).

Στις 31.10.1943, τιμήθηκε με τον Πολεμικό Σταυρό Ρ Τάξης, επειδή: κατά την στιγμήν της κατάρρευσης της Πατρίδας, [Κυβερνήτης του αντιτορπιλικού ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ], υπερνίκησε όλες τις παρουσιασθείσας πολεμικός δυσχέρειες και αποκρούσας τις εχθρικές προσβολές, επέτυχε εν τέλει να φέρει το πλοίο του στην Αλεξάνδρεια για τη συνέχιση του αγώνα.

Το θέμα μπορεί να συμπληρωθεί αν μας σταλούν ηλεγμένες πληροφορίες ή φωτογραφίες.